

İSTANBUL/2010 RAPOR NO: 02
İSTANBUL/2010 REPORT NO: 02

YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN HAYAT DAMARI
ETNİK MİLLİYETÇİLİK ve STATÜKO:

TÜRKİYE ÖRNEĞİ

LIFEBLOOD OF NEO-COLONIALISM
ETHNIC NATIONALISM AND STATUS QUO:

TURKEY CASE

UHiM ULUSLARARASI
HAK İHLALLERİ
İZLEME MERKEZİ
INTERNATIONAL CENTER FOR WATCHING VIOLATION OF RIGHTS
www.uhim.org

adaleti
iğneyen devlet adamlarını
cezalandırmayan milletler
ökmek zorundadır.

Hz. Muhammed (s.a.v.)

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	5
DARBELER	8
YARGI	10
AYRIŞTIRMA, KIŞKIRTMA ve ÇATIŞTIRMA	12
FAİLİMEÇHULLER	16
TERÖR	21
SONUÇ	25

CONTENTS

INTRODUCTION	5
MILITARY OVERTAKES	8
JUDICIARY	10
DISINTEGRATION, PROVOCATION AND TRIGGERING CONFLICTS	12
COLD CASES	16
TERROR	21
CONCLUSION	25

giriş

introduction

20. yüzyılda dünya, hegemon güçler tarafından kurgulanan oyunun sahnesi olmaktan kurtulamadı. Yıllar geçtikçe aktörler değişti, ancak senaryo aynı kaldı. Dünya coğrafyasının dört bir yanında, kimi zaman enerji, kimi zaman doğal kaynaklar için; bazen bölgeleri kontrol etmek, bazen de başka bir konuda koz olarak kullanmak için; kâh bizzat güç kullanarak, kâh iç dinamikleri körükleyerek gerçekleştirdikleri operasyonlar deşifre edildikçe şifreler güncellendi, yüzler yenilendi ve oyun kesintisiz devam etti. Türkiye Cumhuriyeti tarih boyunca, küresel güçler tarafından sergilenen bu oyunun sahnelerinden biri oldu. Toplumu ayırışmaya ve çatışmaya sürükleyecek her türlü yol denendi. Birey ve toplumlar etnik köken, dünya görüşü, mezhep vs. farklılıklarıyla kamplaştırıldı. Aleviler Sünnilerle, Laikler İslamcılarla, Kürtler Türklerle kıyaslandı, ayrıştırıldı ve çatıştırıldı.

In the 20th century, the world could not avoid being an arena for the game that was fictionalized by hegemonic powers. With the years passing actors changed while the scenario remained the same. With operations revealed ciphers were updated, faces were renewed and the game continued uninterrupted over energy or natural resources, or control of lands or using as a trump by using force directly as well as triggering internal dynamics over the corners of the world.

The Republic of Turkey has come to be a scene of this game played by global powers throughout the history. Every effort was made in order to segregate society and cause people conflict with each other. Individuals and communities were ghettoized through ethnic origins, worldviews, religious sects, etc. Alevites were compared, segregated and conflicted with Sunnites as well as laicists with Islamists and Kurds with Turks.

20. yüzyılda dünya, hegemon güçler tarafından kurgulanan oyunun sahnesi olmaktan kurtulamadı. Yıllar geçtikçe aktörler değişti, ancak senaryo aynı kaldı.

In the 20th century, the world could not avoid being an arena for the game that was fictionalized by hegemonic powers.

Küresel güçlerin sözkonusu süreçte en büyük destekçileri, statükocu yönetimler oldu. İstedikleri ortamın oluşturulmasında statükocu yönetimlerle kimi zaman işbirliği yapan, kimi zaman onları kullanan hegemon güçler, Türkiye’de yaşanan garip olaylar zincirinin hemen her halkasında varoldular. Darbelerin, failimeçhullerin, terör olaylarının ve bir ülkeyi kaosa sürükleyecek pek çok sürecin; aynı güçler tarafından, ya planlandığı, ya teşvik edildiği, ya bizzat gerçekleştirildiği görüldü.

Özellikle 12 Eylül sonrasında, ABD’nin Ortadoğu’daki en önemli müttefiği konumunda bulunan Türkiye, toplumsal barışını sağlamaya güç yetiremeyen, komşularının tamamını tehdit olarak gören, farklı etnik grupları birarada ve huzur içinde yönetmeyi beceremeyen, hak ve özgürlükleri kısıtlayan, inanç farklılıklarına tahammül edemeyen bir ülke görüntüsü verdi. Bu tablo, öngörüldüğü şekilde, Türkiye’nin, küresel güçlerin desteğine muhtaç, uluslararası hukuk tarafından sürekli kontrol edilmesi gereken sorunlu bir ülke olduğu söylemine zemin hazırladı.

Bu tablonun istikrarlı bir şekilde devamı, bölge üzerinde büyük hedefleri olan hegemon güçlere ve varlığını bu sorunlu tabloyla anlamlı kılan statükoya yaradı. Farklılıklardan, ayrışmadan ve çatışmadan beslenen statüko, ne hazindir ki, “toplumsal barışı sağlamak”, “kardeş kavgasına son vermek” ve “terörü ortadan kaldırmak” için çaba sarfettiği söylemi ile işgördü.

Bugün, hegemon güçlerin kurduğu bu denklem, içeride statükonun da desteğiyle, “Kürt Sorunu” görüntüsü ile varlığını sürdürüyor. Yıllardır, sorunun muhatapları tarafından “etnik ayrımcılık” temelinde ve “hak ve özgürlükler” bağlamında tartışılan sözkonusu sorunun; sosyal, siyasal, kültürel ve ekonomik pek çok nedeni ve sonucu olduğu açık. Sorunun çözümü için, bu neden ve sonuç zincirinin titizlik ve hakkaniyetle irdelenmesi gerekiyor. Ancak, yukarıda da bahsedildiği üzere, ülkemizde yaşanan bu sürecin sonlandırılabilmesinde, küresel aktörlerin ne denli etkin olduğu gerçeği üzerinde durmak gerekiyor. Sorunun çözümüne dair ortaya konan yaklaşımların yanlışlığına, girişimlerin yetersizliğine ve çözümün gecikmesiyle orantılı olarak artan gerginlik ortamına rağmen, Türkiye, dolayısıyla Türkiye’yi meydana getiren tüm

During this process, biggest supporters of global powers became status quoist governments. Hegemonic powers that sometimes collaborated with status quoist governments or used them instead existed at every step of the weird game that has been played in Turkey. It has been observed that it were the same powers that military overtakes, cold cases, terrorist events and many happenings sliding a country into a chaos were planned or encouraged or realized by the same powers themselves.

Especially after September 12, Turkey as the most important ally in the middle east drew a picture of a country that could not afford to succeed a social peace, considered all its neighbors as a threat, could not manage to govern different ethnic groups in peace, put a restriction on rights and freedoms and could not show tolerance towards belief differences. This picture, as is foreseen, paved the way for emergence of a discourse in which Turkey was a problematic country that needed support of global powers and was required to be checked continuously by international law.

Hegemonic powers holding great pretensions over the region and status quo that came to existence thanks to this problematic picture benefited most from continuation of this picture consistently. Status quo nourishing from segregation and conflicts, unfortunately, functioned with an untrue discourse in which it showed effort to “establish social peace”, “put an end to brotherly fight” and “abolish terror”.

Today this equation made by hegemonic powers sustains its existence with cooperation of status quo inside under the appearance of “Kurdish Question”. It is obvious that the aforementioned question which has been discussed for years by responsible parties in terms of ethnic segregation and rights and freedoms is a reason and result of a variety of issues that are social, political, cultural and economic. However as is mentioned above, we have to emphasize that global powers are so influential over the process that the question cannot be solved yet. Despite the wrong approaches that were put forward in solving the issue, inadequate attempts and tense atmosphere which has been getting stronger day by day proportionately with delay in the solution, Turkey and therefore all elements making it up still preserve their experience, history, sensitivity and justice. Nevertheless, was fictionalized over insolubility this policy that is perpetuated by agents that dispersed over many fields in the country through diplomatic channels as well as

unsurlar, çözüm için yeterli birikime, tarihsel geçmişe, duyarlılığa ve hakkaniyete sahip olma özelliğini hâlâ muhafaza ediyor. Ne var ki, gerek diplomatik kanallarla, gerek askerî ve siyasî yaptırımlarla, gerek sözkonusu güçlerin ülke içerisinde pek çok alana yayılmış temsilcileri aracılığıyla sürdürülen politika, çözümsüzlük üzerine kurgulanmış ve bu senaryo bugüne kadar başarıyla uygulanmış bulunuyor. Ancak özellikle son birkaç yıldır, sorunun açıkyüreklilikle tartışılmaya başlanması ve çözüm önerilerinin hayata geçirilmesiyle başlayan süreçte yaşananlar, senaryonun deşifre olması sonucunu da beraberinde getirdi. Sözkonusu süreçte, hak ve özgürlük alanlarında atılan adımlar, kendisini sorunun muhatabı olarak gören kesimler tarafından yankı bulmadı, bulamadı. Bu tavır, sorunun “etnik ayrımcılık” söyleminin ötesinde, başka nedenlerinin olduğu noktasındaki iddiaları kuvvetlendirdi.

Bu raporda, sözkonusu süreçte küresel güçlerin müdahaleleri ve statükonun bu müdahalelerdeki payı üzerinde durulacak. Türkiye’nin yakın geçmişine tutulacak bir projeksiyon, bize, olup bitene dair daha anlamlı sorular sorma imkanı ve daha doğru tavır alma cesareti verecektir.

military and political obligations, and practiced successfully so far.

Nonetheless, especially for a couple of years that the issue started to be discussed straightforwardly and solution offers were put in effect resulted in uncovering of scenario. Steps taken in the field of rights and freedoms during the said process did not/could not reflect on responsible parties. Such an attitude strengthened the claims saying that there have been different reasons other than the discourse of ethnic discrimination.

This report tells about interventions of global powers and place of status quo within these interventions. A close projection to recent past of Turkey will give us a chance to pose meaningful questions in understanding the case and to have a more appropriate attitude.

Türkiye, dolayısıyla Türkiye’yi meydana getiren tüm unsurlar, çözüm için yeterli birikime, tarihsel geçmişe, duyarlılığa ve hakkaniyete sahip olma özelliğini hâlâ muhafaza ediyor.

Turkey and therefore all elements making it up still preserve their experience, history, sensitivity and justice.

darbeler

military overtakes

20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren küresel güçlerin benimsediği “yeni sömürgecilik” anlayışı ile ülkeler; “demokratikleşme”, “sanayileşme”, “kalkınma” gibi gerekçeler gösterilerek ve bizzat o ülkenin kendi güçleri tarafından kontrol altında tutularak sömürüldüler. Dünyanın dört bir tarafındaki diktatörlükler, hegemon güçlerin himayesinde statükolarını devam ettirirken, küresel aktörler de daha kolay sürdürülebilir ve daha kalıcı koloniler kurdular. Türkiye Cumhuriyeti, henüz 100 yılı bulmayan kısacık tarihine pek çok askerî müdahale sığdırdı. Önce “saltanattan kurtarılan” halkın “hazır olmadığı” gerekçesiyle demokratik seçimler yapılmadı. Çeyrek yüzyıl sonra gerçekleştirilen seçimlerde, tarihin en ilginç yöntemlerinden biri “açık rey, gizli tasnif” kullanıldı.

1950’ler boyunca devam eden Menderes iktidarı askerî bir

From the second half of the 20th century on countries were colonized under the pretexts such as democratization, industrialization and development with neo-colonial understanding. While dictators over the world were keeping their status quo under the patronage of hegemonic powers, global actors established more easily controllable and permanent colonies.

The Republic of Turkey faced many military interventions throughout its short history which has not completed even 100 years yet. First of all, democratic elections were not carried on on the ground that the people “just liberated from sultanate” was “not ready”. In the elections which were held a quarter of century later method of “open ballot and hidden counting”, one of the most interesting methods of voting of the history, was used.

While Menderes rule that continued over 1950s ended

Prof. Dr. Necmettin Erbakan, kurduğu Milli Nizam Partisi Anayasa Mahkemesi kararı ile Mili Selamet Partisi ise 1980 askeri müdahale sonucu kapatıldı. Son olarak 28 Şubat 1998 tarihinde postmodern darbeye Genel Başkanı olduğu Refah Partisi kapandı. 5 yıl süre ile siyasi yasağa maruz bırakıldı.

National Order Party and National Salvation Party that were established by Prof Necmettin Erbakan were shut down by decision of Constitutional Court and 1980 military coup d’etat respectively. Finally, Welfare Party whose director-general was him was closed down with post-modern coup d’etat in February 28, 1997. He was convicted with political ban for 5 years.

darbeyle son bulurken, ABD'nin darbe sürecindeki katkıları bugün artık belgelerle kanıtlanmış bulunuyor. Benzer tablolar 12 Mart 1971 muhtırasında, 12 Eylül 1980 darbesinde ve son olarak 28 Şubat 1997 alınan ve bugün artık "Postmodern Darbe" olarak kabul edilen MGK kararlarının öncesinde ve sonrasında da yaşandı. 12 Eylül'de statüko, önce toplumun farklı kesimlerini çatıştırarak darbeye zemin hazırladı. Ardından ayırım gözetmeksizin toplumun tüm kesimlerinin hedef alındığı ve her sesin bastırıldığı kapsamlı bir sindirme ve hesaplaşma sürecine girildi.

28 Şubat sürecinde yaşananlarla artık statükonun ülke yönetimi üzerindeki etkisinin boyutları gözler önüne serilmiş oldu. Öte yandan 28 Şubat ile birlikte, küresel güçlerin Türkiye'de statüko eliyle sürdürdüğü oyunun deşifre edildiği bir sürece girildi.

Darbelerin "daha demokratik bir yönetimin sağlanması", "toplumsal barışın tesisi", "cumhuriyetin temel niteliklerinin korunması" gibi gerekçelerle gerçekleştirildiği iddia edildi, ancak müdahalelerin faturasını halk ödedi. Kapatılan siyasi partiler, yıllarca ertelenen demokratik seçimler, tutuklanarak cezaevine gönderilen binlerce insan, hukuk dışı yargılama ve infazlar ve bu olumsuz tabloda yer alan diğer tüm unsurlar, küresel güçlerin ve statükonun istediği resmi oluşturdu.

İnsanların kendini güvende hissetmediği, bilimin, sanatın, ticaretin, eğitimin, sanayinin sağlıklı bir şekilde sürdürülemediği, toplumsal barış ve huzurun sağlanamadığı ülkeler, her zaman hegemon güçlerin faaliyetleri için en uygun zeminler olmuştur. İşsizliğin ve buna bağlı olarak yoksulluğun arttığı, sosyo-ekonomik düzeyin toplumsal bölünmüşlüğü yol açtığı, etnik farklılıkların körüklenerek bir çatışma ortamının yaratıldığı durumlarda, küresel aktörler sözkonusu alanlardaki desteklerini (!) sunma fırsatı bulmuşlardır.

Türkiye, hegemon güçlerin teşvik ve destekleriyle gerçekleştirildiği artık kanıtlanan askerî darbelerden büyük zarar gördü. Darbeler topluma hiçbir yarar sağlamadığı gibi, her darbe ülkeyi yıllarca geri götürdü. Bir tarafta küresel güçler bölgedeki hakimiyetini derinleştirirken, diğer tarafta (sivil olsun asker olsun) statükonun ülkedeki temsilcileri, sosyal-siyasal-ekonomik sömürülerini devam ettirdiler.

with a military overtake, today the USA's contribution in the process of coup d'état has been proven with evidences. Similar happenings were also observed during Memorandum of March 12, 1971, coup d'état of September 12, 1980 and finally before and after MGK (National Security Council) decisions which were taken in February 27, 1997 and accepted as a post-modern coup d'état today.

Firstly, status quo paved the way for coup d'état by pitting different segments of the society against each other. Afterwards, a comprehensive process of suppression and revenge was launched in which all segments of society were targeted and all kinds of voices were suppressed without differentiating.

Magnitude of the influence of status quo on the administration of the country became revealed with happenings in the process of February 28. On the other hand, a process started with February 28, in which the game carried by status quo in Turkey with the help of global powers was revealed.

It was claimed that coups d'état were realized on the grounds of "providing a more democratic government", "establishing social peace", "protecting basic principles of the republic" and so on but it was the people who paid the price for it. Political parties closed down, democratic elections postponed for years, thousands of arrestees in prisons, unlawful proceedings and punishments, and all the other elements that took place in this negative scene formed the picture what global powers and status quo desired.

Countries where people feel insecure, science, art, trade, education and industrial activities cannot be handled in a healthy way, and social peace and rest cannot be ensured have always become the most convenient places for activities of hegemonic powers. In situations where unemployment and thereby poverty increased, socio-economic level caused a social disintegration, an atmosphere of conflict was created by inciting ethnic differences global actors had the chance to provide their support (!) in the aforementioned fields.

Turkey got harmed seriously from military overtakes that has proven now that they were realized by encouragement and supports of hegemonic powers. Besides that the people never benefitted from coups d'état, each of them carried the country back for years. While on one hand global powers consolidated their influence over the region, on the other hand representatives of the status quo, whether they be civilian or from army, sustained their social, political and economic exploitation.

yargı

judiciary

Makro düzeyde küresel güçlerin hedefleri doğrultusunda işgören statükonun, halk iradesine ve toplumsal yaşama müdahaleleri sadece askerî alanla sınırlı kalmadı. Devletin en üst yönetsel organlarında köşe başlarını tutan bürokratik oligarşinin temsilcileri, yargı alanında gerçekleştirilen akıl almaz uygulamaların da mimarları oldular. Birçok örnekte, yasama ve yürütme organları hiçe sayılarak gerçekleştirilen müdahaleler, toplumun ihtiyacı olan değişikliklerin önündeki en büyük engellerden biri olarak kaldı.

Yapısı, işlevi, işleyişi ve kararları ile her dönemde tartışılan bir kurum olan Anayasa Mahkemesi; 27 Mayıs Darbesi'nin bir armağanı olarak varlığını sürdürdü. Siyasî partilerin kapatılmasına kadar varan uygulamalarıyla, her dönemde askerî vesayetin temsilcisi olarak millet iradesinin karşısında yer aldı. Toplumsal ihtiyaçlar karşısında gerçekleştirilen

Inventions of status quo -that functioned in parallel with aims of global powers at maximum- on people's will and social life were not limited to military field only. Representatives of bureaucratic oligarchy who took posts in the highest positions in state administration became architects of unimaginable practices that were executed in the field of judiciary. In several examples, interventions remained as one of the biggest obstacles before changes that society needed.

Constitutional Court as an institution that is always discussed in terms of its structure, functioning and judgments continued its existence as a gift of coup d'état of May 27. With its practices like closing down of political parties it took place opposing people's will as the representative of military tutelage at all periods. Status quoist interventions

Hâkimler bağımsız, teminatlı ve tarafsız olmalıdır. Ama hâkimin taraf olacağı olaylar da vardır. Hâkimler Türkiye Cumhuriyeti'nden yana taraftır. Taraf olmuştur, olacaktır. Ay yıldızlı bayraktan taraftır. Hâkimler, Ankara'nın başkent olmasından yana da taraftır.

*Yargıtay Eski Başkanı Osman Arslan
Aralık 2007*

Judges must be independent, secured and impartial. But there are cases that the judge shall become sided with. Judges are sided with the Republic of Turkey. They became a party and will be. They are sided with the flag with crescent and stars. Judges also are sided with Ankara being the capital.

*Osman Arslan
President of Judicial Council
December 2007*

yasama ve yürütme ile ilgili birçok kararın uygulanmasında da Anayasa Mahkemesi'nin statükocu müdahaleleri ile karşılaştı.

Yüksek yargı organlarından Yargıtay ve Danıştay da, tıpkı Anayasa Mahkemesi gibi, yasama ve yürütme organlarının önüne geçildiği ve bu mercilerin aldığı kararların hiçe sayıldığı sayısız kararın uygulayıcısı oldular. Okullarda “halkın kendi kendisini yönetme biçimi” olarak öğretilen cumhuriyetle idare edilen Türkiye, bu yaygın söylemin aksine, “bağımsız” olduğu savunulan yargının keyfi ve yanlış uygulamalarının kurbanı oldu.

Askerî vesayetin ülke üzerindeki varlığını en şedit biçimde gösterdiği 12 Eylül Darbesi sonrasında ikinci kez açılan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, özellikle 28 Şubat sürecinde, toplum üzerinde uygulanan korku politikalarının araçlarından biri olarak işgördü.

Yargının hukuka ve ülke siyasetine müdahalesi, yalnızca yüksek yargı organları ile sınırlı kalmadı. Barolar, HSYK ve Yarsav gibi kurumlar, bu süreçte üstlendikleri rollerle, statükonun millet üzerindeki egemenliğinin yargı yoluyla desteklenmesi amacına hizmet ettiler.

of Constitutional Court were also observed in practicing many decisions related to the legislative and executive.

Like Constitutional Court, also Court of Appeals and State of Council, among the highest judiciary bodies, became the executor of numerous decisions that denied authority of the legislative and executive organs and ignored decisions legislated by them. Turkey that was to be governed as a republic, as was taught in schools “self-governance of people”, became a victim of arbitrary and partial practices of so called independent judiciary on the contrary of the widely known discourse.

State security courts (DGM) that was opened for a second time in the aftermath of coup d'état of September 12 –which military tutelage showed its existence over the country in the most violent way- functioned as one of the instrument of fear policies conducted over people especially during the process of February 28.

Judiciary's intervention in law and country politics was not limited only to higher judiciary organs. Institutions such as bars, the Supreme Board of Judges and Prosecutors (HSYK) and YARSAV served the purpose of supporting hegemony of status quo over the people by playing certain roles in this process.

Askerî vesayetin ülke üzerindeki varlığını en şedit biçimde gösterdiği 12 Eylül Darbesi sonrasında ikinci kez açılan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, özellikle 28 Şubat sürecinde, toplum üzerinde uygulanan korku politikalarının araçlarından biri olarak işgördü.

State security courts (DGM) that was opened for a second time in the aftermath of coup d'état of September 12 –which military tutelage showed its existence over the country in the most violent way- functioned as one of the instrument of fear policies conducted over people especially during the process of February 28.

ayrıştırma, kışkırtma ve çatıştırma

disintegration, provocation and triggering conflicts

Toplumları yöneten statükocu güçlerin, mevcut konumlarını muhafaza etmek için insanlık tarihi boyunca başvurdukları en önemli yöntemlerden biri de; farklılıkları körükleyerek toplum içerisinde bir çatışma ortamı doğurmak oldu. Küresel güçler ve onların yerel destekçileri, bu kaos ortamının bastırılması ve toplumsal huzurun sağlanması vaadiyle toplum üzerindeki baskılarını arttırırken, ayrıştırılarak çatıştırılan toplumun farklı kesimleri zarar gören taraf olmaktan kurtulamadı.

Türkiye geçtiğimiz yıllarda, bu şablonun birçok kez uygulandığı toplumsal hadiselerle karşı karşıya kaldı. Örneğin, Anadolu coğrafyasının dörtbir yanında yüzyıllardır birlikte yaşayan Alevî ve Sünnîler, fitili birtakım provokatîf olaylarla ateşlenen süreçlerin mağdurları oldular. Birçok ilde sıkıyönetim ilan edilmesi sonucunu beraberinde getiren,

One of the most significant methods that status quoist forces governing society utilized so as to preserve their current statuses throughout the history of humankind was to create an atmosphere of conflict among society by pitting differences. While global powers and their local compradors increased oppression on the society by promising to precipitate this chaotic environment and establish social peace, different segments of the society that were disintegrated and encouraged to conflict with each other could not escape from being the losing party.

In the past years, Turkey faced with many social happenings that the scenario above was applied many times. For instance, Alevites and Sunnites who have been living for centuries in the corners of Anatolia became the victims of some processes that were triggered by certain provocative events. Happenings of Kahramanmaraş that resulted in martial rule in many

12 Eylül 1980 Askerî Darbesi, Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından ülkede yaygınlaşan siyasî cinayetler, siyasî ve ekonomik iktidarsızlık, siyasal ve toplumsal şiddet olayları, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin birçok tur ardından Cumhurbaşkanı'nı seçememesi ve 6 Eylül günü Konya'da Necmettin Erbakan önderliğinde yapılan Kudüs Mitingi gerekçe gösterilerek yapıldı.

Military overtake of September 12, 1980 was carried out by Turkish Armed Forces on the grounds that political murders became prevalent, political and economic impotence arose, political and social acts of violence took place, the assembly could not elect the president after several turnouts and meeting of Quds that was held on 6 September in Konya under the leadership of Necmettin Erbakan.

sağ-sol çatışmasını derinleştiren ve böylece 12 Eylül'e giden yolu açan "Kahramanmaraş Olayları", bunun en çarpıcı örneklerinden biriydi. Olaylarla ilgili belge, rapor ve görgü tanıklarının ifadeleri dikkatle incelendiğinde, olayların asıl nedeninin Alevî-Sünnî çatışması olmadığı açıkça görülecektir. Günlerce süren olaylar esnasında devletin ve güvenlik güçlerinin müdahalede bulunmayışı, olaydan yıllar sonra ortaya çıkan (ve bir kısmı dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in kişisel arşivinde yeralan) ve olayların planlı olduğunu kanıtlayan MİT raporları ve olaylar sonrasında yaşanan siyasî ve hukukî süreç birlikte değerlendirildiğinde, olayların temelinde etnik farklılıkların değil, statükocu zihniyetin iktidar hesaplarının olduğu iddialarının yersiz olmadığı artık anlaşılıyor.

Kahramanmaraş'taki hadiselerin benzerleri, aynı süreçte Türkiye'nin birçok şehrinde daha yaşandı. Başta Çorum olmak üzere, Alevî ve Sünnîlerin birlikte yaşadığı şehirlerde gerçekleşen provokatif olaylar, yaşanan acıların ötesinde, aynı amaca hizmet etti.

Statüko, her süreçte olduğu gibi, 12 Eylül'e giden yolda da ayırım gözetmedi. 80 öncesi yaratılan gergin ortamda çatıştırılan toplumun farklı kesimleri, statüko tarafından aynı oranda mağdur edildi. Sol görüşe sahip olanların Metris'te, sağcılarının Mamak'ta yaşadıkları, Kürtlerin 12 Eylül sonrasında Diyarbakır Cezaevi'nde yaşayacaklarının habercisi gibiydi.

İlerleyen yıllarda da tablo değişmedi. 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'i'nde Sünnîler tarafından gerçekleştirildiğine inanılan Alevî-Sünnî çatışması olarak lanse ettirilen ve 33 kişinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan yangından hemen üç gün sonra Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyünde gerçekleştirilen ve manidar bir biçimde yine 33 kişinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan saldırı, statükonun Alevi-Sünnî çatışması üzerinden beslendiğinin belgelerinden biri oldu.

Benzer bir senaryo, ilerleyen yıllarda, özellikle 28 Şubat sürecinde İslamcı-Laik çatışması adı altında sahneye kondu. Gazete ve televizyonlar "şeriat devleti kurmak isteyen İslamcı terör örgütleriyle", "tarikat şeyhlerinin kirli ilişkileriyle", "ülke ekonomisini ele geçirmeye çalışan yeşil sermaye" haberleriyle dolup taşı. Sonuçta "Cumhuriyetin temel niteliklerine saldırıldığı" söylemiyle dindar kesim toplumda

provinces, deepened rightest-leftist conflict and thus paved the way for September 12 was one of the most hard-hitting examples. It is obviously seen that the true reason underlining the event was not Alevite-Sunnite conflict when documents, reports and witness accounts regarding the happenings are examined carefully. It is now understood, claims saying that the reason behind is political interests of status quoist mentality rather than ethnic differences are not inappropriate ones when unavailability of intervention of state and security forces with the happenings lasting for days, MİT (National Intelligence Organization) reports which were uncovered years later than the event happened (some were among personal archives of Bülent Ecevit, the then prime minister) and proved 'all things were planned', and political and legal process after the event are examined together.

Events similar to Kahramanmaraş were experienced also in many other cities of Turkey. Provocative events that were realized in cities where Alevites and Sunnites coexisted, first and foremost in Çorum, served the same purpose beyond the suffering felt.

As in all processes, status quo did not make differentiation while opening the way for September 12 as well. Different segments of the society that were driven into conflict by status quo in the tense atmosphere created before 1980 were equally aggrieved by the status quo. Experiences of leftists in Metris and of rightists in Mamak were like a precursor of Kurd's experiences in Diyarbakır Prison after September 12.

The scene did not change in proceeding years. 3 days after the fire that was believed to be an Alevite-Sunnite conflict realized by Sunnites in July 2, 1993, Sivas Madımak Hotel and caused death of 33 people, the attack that was realized in the village of Başbağlar in Kemaliye/Erzincan and meaningfully resulted in death of 33 people again became one of the evidences of status quo's exploitation of Alevite-Sunnite conflict.

A similar scenario was put on the scene in the coming years, during the process of February 28 in particular, under the name of Islamist-Laicist conflict. Newspapers and TV programs were full of news telling about "Islamist terrorist organizations aiming to establish a sharia state", "dirty relations of leaders of religious orders" and "green capital attempting to dominate state economics". Finally, religious section of the society was otherized and excommunicated from social, political, cultural and economic fields with a discourse that "basic

ötekileştirilerek sosyal-siyasal-kültürel-ekonomik alanın dışına itildi.

28 Şubat Postmodern Darbesi'ne zemin hazırlayan sürecin perdearkası, küresel güçlerin ve statükonun sözkonusu süreçteki müdahaleleri, bugün artık deşifre edilmiş durumda. Türkiye bu müdahale ile hiçbir yasal dayanağı olmayan Batı Çalışma Grubu'nun yaklaşık 6 milyon insanı fişlediği, ülke ekonomisinin % 30 oranında küçüldüğü, toplumun farklı kesimlerinin yaşamlarını eşit şartlarda sürdürmesinin önüne geçildiği ve en önemlisi temel hak ve özgürlük alanlarına gerçekleştirilen müdahale yoluyla Türkiye'nin her anlamda gerilediği bir sürece girmiş oldu.

Bugün; aynı senaryo "Kürt Sorunu" adı altında uygulanmaya çalışılıyor. Diğer örneklerden farklı olarak, sorunun muhatapları olarak görülen ve oyunun içine çekilmeye çalışılan kesimlerin daha istekli olduğu görülüyor. Etnik ayrımcılığa maruz kalan ve hak ve özgürlükleri kısıtlanan Kürtlerin temsilcisi olduğunu ileri süren PKK'nın silaha başvurması, bir taraftan küresel aktörlerin bölge üzerindeki planlarının bir parçasını oluştururken, bir taraftan da "vatandaşlarını bu güvensiz ortamda koruma görevini üstlenen" statükonun ülke üzerindeki baskın gücünü anlamlı kılmaya yarıyor.

Sürecin temel dinamiğinin etnik ayrımcılık, ya da hak ve özgürlük mücadelesi olmadığı artık anlaşılmış bulunuyor. Yıllardır bu alanla ilgili olarak dillendirilen taleplerin, bugün yavaş yavaş gerçekleşiyor olması, yaşanan süreci tersine çevirmeye yetmiyor. Başta GAP olmak üzere, küresel güçlerin Ortadoğu politikasına ters düşecek, bölgede barış ve huzurun tesis edilmesinin yolunu açacak her olumlu adım, karşısında sözkonusu güçleri ve onların yerli destekçileri olan statükoyu buluyor. Başta silah, eroin ve maden kaçakçılığı olmak üzere bölgede kanunsuz yollarla kazandığı milyarlarca Dolar'ı gözardı edemeyen, öte yandan Ortadoğu'da ciddi bir aktör olma yolunda ilerleyen Türkiye'yi kendi içsorunlarıyla boğuşmaktan kafasını kaldıramayan bir ülke olarak görmek isteyen hegemon güçler; Kürt halkının yumuşak karnı olan "etnik ayrımcılık", "özgürlük", "eşitlik" kartlarını ustalıklı oynuyor.

Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca statükonun Kürt halkına karşı aldığı insafsız tutum, Türk toplumunun

principles of republic were attacked".

Backstage of the process paving the way for post-modern coup d'état of February 28, interventions of global powers and status quo on the said process are revealed today. With this intervention Turkey entered a process in which Western Study Group illegally blacklisted approximately 6 million people, country economics became smaller by 30%, living of different sections of society at equal standards was prevented and the most importantly basic rights and freedoms were violated.

Today the same scenario are aimed to be implemented under the name of "Kurdish Question". Differing from other examples it is seen that sections deemed as responsible parties and aimed to be involved in the game are more enthusiastic. Use of arms by PKK, claiming to be representative of Kurds who are exposed to ethnic discrimination and whose rights and freedoms are limited, forms a part of the plan of global actor over the region on the one hand while it makes meaningful the dominant power of status quo over the country on the other, taking in charge of protecting its citizens in this insecure environment.

It is now understood that major dynamic of the process is not ethnic discrimination or struggle for rights and freedoms. However it is not enough to reverse the process experienced back although relevant demands voiced for years are being met gradually today. Every positive step, first and foremost GAP, that contradicts with Middle Eastern policy of global powers and will pave the way for establishing peace in the region face with the said powers and status quo which is local comprador of them. Hegemonic powers that cannot ignore millions of dollars obtained through unlawful ways such as firstly arms, heroin and mine trafficking are willing to see Turkey -advancing to be a leader in the middle east- as a country that is busy with internal problems; and they play the cards of "ethnic discrimination", "freedom" and "equality", the achilles' heel of Kurdish people.

Merciless attitude that status quo adapted towards Kurdish people along with the history of Republic of Turkey gains a wide feature that binds all of Turkish people. Turks and Kurds who share a common culture, geography and civilization for centuries are being disintegrated, provoked and driven into conflict. Status quo that aggrieves all segments of the population regardless of religion, religious sect, worldview, ethnic identity, choosing as a victim so as to sustain its existence,

tamamını bağlar nitelikte bir yaygınlık kazanıyor. Yüzlerce yıldır ortak bir kültürü, ortak bir coğrafyayı, ortak bir medeniyeti paylaşan Türkler ve Kürtler; ayrıştırılıyor, kışkırtılıyor ve çatıştırılıyorlar. Din, mezhep, dünya görüşü, etnik kimlik ayrımı gözetmeksizin, varlığını sürdürmek için kurban olarak seçtiği her kesimi mağdur eden statüko, bugün kendisine yeni kurban olarak Kürtleri ve Türkleri seçmiş görünüyor.

Uzun yıllar boyunca sürdürülen bu politikayla saflar giderek daha keskin çizgilerle belirlenirken, yeterli altzeminin hazırlandığını gören küresel güçler, çatışma ortamını ülke çapında sürdürülen bir terör hadisesine taşımayı başardılar. Öte yandan Kürt halkının haklarını demokratik ortamda savunmayı misyon edindiği iddiasıyla meclise giren anlayışın, bu söyleminde ne kadar tutarlı olduğu da ayrı bir soru işareti oluşturuyor. Sözkonusu söylem üzerinden siyaset yapanların, son yıllarda Kürt halkına karşı uygulanan etnik ayrımcılığın son bulması adına gerçekleştirilen girişimlere kayıtsız kalması bu soruyu daha da anlamlı kılıyor. Sorunların demokratik yollarla çözümünü savunduğunu iddia eden bu anlayışın, özellikle son cumhurbaşkanı seçimi, demokratik açılım ve anayasa değişikliği çalışmalarında sergilediği tutum, izlenen bu siyasetin Kürt halkının değil statükonun çıkarlarına hizmet ettiğini gözler önüne seriyor.

is seen to select Kurds and Turks as new victims today.

While lines are being determined clear cut with this policy conducted for years, global powers accomplished to transform atmosphere of conflict into a country-wide terrorist issue, seeing the necessary grounds ready. On the other hand, it forms another question how the understanding that entered the assembly claiming to have the mission of defending rights of Kurdish people in a democratic environment is consistent with its discourse. This question becomes more reasonable as long as those doing politics via the aforementioned discourse remain indifferent to attempts that have been realized in order to eliminate ethnic discrimination against the Kurdish people in recent years.

The approach of this understanding -claiming to defend democratic solution for problems to particularly latest presidential elections, democratic opening and works for amendment of constitution- reveals that the policy conducted serves not for Kurdish people but interests of status quo.

5 Temmuz 1993'de, Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar Köyü'nde akşam üzeri ezanın okunduğu sırada camiye giren karanlık güçler cemaati zorla dışarı çıkarıp kurşuna dizdi, burada 29 kişi öldü. Daha sonra köy ateşe verildi ve 214 ev, köy okulu, köy camii, halkevi yakıldı. Yakılan evlerde saklanan 1'i kadın 4 kişi de yanarak can verdi. Ayrıca bu katliamın 2 Temmuz'daki Madımak Olayları'na karşılık olarak yapıldığı iddia edilmektedir.

In July 5, 1993, during when athan was being recited in the evening in Başbağlar village of Kemaliye district, Erzincan, dark forces who entered the mosque forced the community go out and fusilladed; 29 people died here. The village was set afire later on; 214 houses, village school, village mosque and communal room were burnt. 4 people out of which was a woman and who were hiding in the houses burnt to death. Moreover, it is claimed that this massacre was carried out in response to Madımak Events which occurred in July 2.

failimeçhuller cold case

Toplumları korku politikaları ile sindiren, zeminini hazırladıkları güvensiz ortamlarla hegemonyalarını devam ettiren küresel güçler, Türkiye’de sayısız failimeçhul cinayetin hazırlayıcısı ve uygulayıcısı oldular. Suikaste kurban gidenlerin büyük çoğunluğu küresel güçlerin Türkiye üzerindeki oyunlarını deşifre edenler, statükonun hegemon güçlerle koordineli bir çalışma yürüttüğünü ifşa edenler oldu.

Suikastler bazen bir siyasiyi, bazen bir akademisyeni ya da bir gazeteciyi, bazen de bir ordu mensubunu hedef aldı. Birçoğu bugün hala aydınlatılmayı bekleyen bu olaylar, gerçek sorumluları örtbas edilen, yerlerine göstermelik gerekçelerin sunulduğu, göstermelik failerin yargılandığı hadiseler olarak kaldı.

Kimi zaman tehlike olarak gördükleri, kimi zaman da

Global powers that suppress societies through fear policies and continue their hegemonies via insecure environments they founded became preparative and executive of numerous murders by unknown assailants in Turkey. Great majority of those assassinated were those who revealed the game of global powers over Turkey and declared that status quo worked coordinated with hegemonic powers.

Among targets of assassinations were sometimes politicians or scholars or journalists, or a member of army. These events still waiting to be enlightened remained as cases whose true responsables were concealed and that instead sham perpetrators were put on trial for.

By destroying bodies of those who they considered as threat sometimes, or they chose as victims in order to establish conditions they wanted, those who have to face

Uğur Mumcu, 24 Ocak 1993'te arabasına konan C-4 tipi plastik bombanın patlaması sonucu suikaste kurban gitti. Suikast nedeni olarak PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Milli İstihbarat Teşkilatı'na bağlı olduğunu ispat eden belgeleri ele geçirdiği söylenmiştir.

Uğur Mumcu became victim of an assassination realized explosion of a plastic bomb of C-4 type that was placed in his car in January 24, 1993. As reason of the assassination it was stated that Abdullah Öcalan, PKK leader, captured the documents proving that he was affiliated with National Intelligence Organization.

istedikleri ortamın oluşması için kurban olarak seçtikleri insanların bedenlerini ortadan kaldırmak suretiyle işledikleri suçun ötesinde, suikast sonrası süreçlerde yürüttükleri siyasetle daha büyük ve daha derin bir suç yumağının muhatabı olması gerekenler; yıllardır aynı yolu aşındırmaya devam ediyorlar.

Her biri kendi alanında önemli görevler almış, toplum nezdinde genel kabul görmüş bu insanların, kurban gittikleri cinayet olayları ile ilgili sağlıklı bilgi edinilememiş olması, olayların arkasında yatan asıl sebeplerle ilgili ciddi soru işaretleri doğuruyor. Olayların gerçekleştirilme biçimi, zamanlaması, olaylar sonrasında yaşanan toplumsal ve hukukî süreçler gözönüne alındığında, söz konusu cinayetlerin ortak bir amaca hizmet ettiği anlaşılıyor.

Birçok failimeçhul olayında, delillerin esrareniz biçimde yokedildiğini, daha da önemlisi, söz konusu cinayetlerle ilgili olarak yargılanan pek çok sanığın, ilerleyen yıllarda olayın asıl muhatapları olmadığını görmek mümkün. Bazı hadiselerinde bir kaza olarak lanse edilmeye çalışıldığı anlaşılıyor. En sık başvurulanan yöntemde ise, cinayete kurban giden şahsın, karşıt görüşlü bir örgüt ya da şahıs tarafından öldürüldüğü söylemi üzerinden toplumda infial uyandırmak hedefleniyor.

Söz konusu olaylar zincirinin en önemli halkalarından biri olan, dönemin Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, 17 Şubat 1993'te bindiği uçağın havalandıktan 10 dakika sonra düşmesi sonucu hayatını kaybetti. Uçağın düşüş sebebinin "buzlanma ve pilotaj hatası" olduğu açıklandı. Ancak İTÜ'nün yaptığı inceleme sonucunda uçağın düşüş sebebinin buzlanma ya da pilotaj hatası olmadığı rapor edildi. Eşref Bitlis, özellikle Güneydoğu'da yürüttüğü çalışmalarla küresel güç odaklarının tepkisini çekiyordu. Çekiş Güç üslerinden kalkan uçakların PKK kamplarına yardım götürdüğünü deşifre eden Orgeneral Bitlis, kendisinin faaliyetlerinden rahatsız olan küresel güçlerin bir operasyonu olduğu belli olan bu olaydan önce de pek çok kez benzeri girişimlere maruz kalmıştı.

Bu olaydan kısa bir süre sonra, Kıdemli Binbaşı Ahmet Cem Ersever "devletin PKK ile mücadelede ciddi bir stratejisinin olmadığını" gerekçe göstererek ve Eşref Bitlis'in şüpheli ölümünü protesto etmek için görevinden istifa etti

with a greater and more intricate web of crimes via the politics -conducted during post-assassination processes- beyond their crimes continue to walk in the same way for years.

Lack of healthy information as regards murdering those victims who were accepted in the eye of public and had important missions in their own fields leaves serious question mark regarding true reasons underlining the events. When taking into account the way and timing assassinations were conducted, post legal and social processes it is understood that the mentioned murders serve a shared purpose.

It is possible to see in many murders by unknown assailants that evidences were destroyed darkly and more importantly in the following years many perpetrators being trialed regarding murders were not the true people. Also it is understood that some cases are aimed to be deemed as accidents. With the method that is frequently applied, a discourse in which victim of murder are killed by a dissident organization or person is produced, aiming at arising a social indignation.

One of the most significant rings of chain of the mentioned events, Orgeneral Eşref Bitlis, the then Commander in Chief of Gendarmerie Forces, lost his life in February 17, 1993, in a plane accident that fell down 10 minutes later than take-off. The reason for falling down was explained to be "icing or cockpit error". However, it was reported that the reason was neither icing nor cockpit error as a result of examination by İTÜ (Istanbul Technical University). Eşref Bitlis drew attention of global power groups especially with his works in the Southeastern Anatolia. Revealing that planes taking off from bases of poised hammer took aid to PKK camps, Orgeneral Bitlis were exposed to many similar attempts before the event which was obviously work of restless global powers due to his activities.

After a short while, Ahmet Cem Ersever, the then senior major resigned and left the army by protesting suspicious death of Eşref Bitlis on the grounds that "the state had no serious strategy in struggling with PKK". He was found dead in the way out of Elmadag/Ankara in November 4, 1993 after he said that the people had to be informed about backstage of certain events happening in the surroundings and dirty relations of certain public servants with PKK, and he would make explanations regarding these issues.

Turgut Özal, the 8th president and one of the most

ve ordudan ayrıldı. Bazı kamu görevlileri ile PKK arasındaki kirli ilişkilerle ve bölgede olup biten bazı olayların perde arkası ile ilgili halkın doğru bilgilendirilmesi gerektiğini ve bu konularda açıklama yapacağını söyledikten kısa bir süre sonra 4 Kasım 1993'te Ankara Elmadağ ilçesi çıkışında ölü bulundu.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en önemli siyaset adamlarından 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal da şüpheli bir ölümlle hayata gözlerini yumdu. Özellikle Orta Asya ülkeleri ile olan ilişkileri ve Ortadoğu'da izlediği siyasetle, hegemon güçlerin bölgedeki etkinliğini azaltmaya ve Türkiye'nin bölgede yeniden etkin bir güç olmasını sağlamaya yönelik ciddi adımlar atan Özal'ın, 17 Nisan 1993'te kalp krizi sebebiyle vefat ettiği duyuruldu. Ancak sonraki süreçte yaşanan gelişmeler, olaydaki soru işaretlerini daha da arttırdı. Örneğin, Özal'ın ölümünden sonra otopsisinin yapılmamış olması ve zehirlenmesi ile ilgili iddiaların kaydadeğer bir şekilde araştırılmamış ve konunun yargıya intikal ettirilmemiş olması bu noktalardan sadece birkaçı.

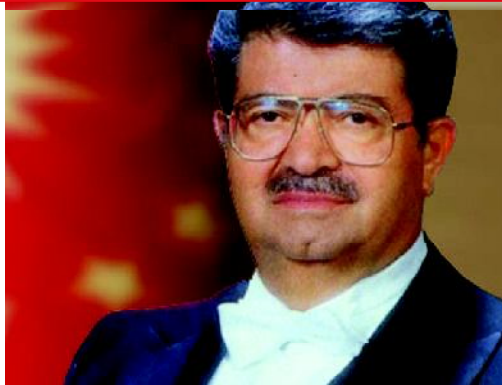
Özal döneminin en çarpıcı isimlerinden biri de hiç kuşkusuz Adnan Kahveci idi. Maliye ve Gümrük Bakanı olarak 46., 47. ve 48. hükümetlerde görev yapan Kahveci, kapsamlı bir Kürt Raporu hazırlamış ve bu raporda, sorunun "hak ve özgürlük" temelli bir sorun olmadığını, demokratik hakların tesisi ile akan kanın durmayacağını belirtmişti. Kahveci ekonomik alanda da küresel güçlerin hoşuna gitmeyecek görüşler taşıyordu. Ekonomik bağımsızlık için, ülkenin, IMF ve Amerika'nın baskısından kurtulması gerektiğini savunan Adnan Kahveci, 5 Şubat 1993'te Ankara-İstanbul karayolunda ailesi ile birlikte seyir halinde iken geçirdiği

important politicians of Republic of Turkey, also passed away after a suspicious death. Özal took serious steps towards weakening influence of hegemonic powers in the region and enabling Turkey to become an influential power again in the region through his relations with especially Turkic countries and Middle Eastern policy; and he was declared to have died as a result of a heart attack in April 17, 1993. Nevertheless, the following happenings increased number of question marks in minds of people. For example, that autopsy of Özal was not done, that claims saying that he was poisoned were not investigated deeply and that the issue was not brought before the judiciary are some points.

One of the most outstanding personalities of Özal's term was undoubtedly Adnan Kahveci. Kahveci, the minister of finance and customs during 46th, 47th and 48th cabinets, prepared a detailed Kurdish Report; he stated that the problem had no basis in "rights and freedoms" and blood was not ceased with founding democratic rights. Kahveci held economic views that global powers also would be discontent with. Adnan Kahveci defended that the country must get rid of pressure of IMF and the USA for economic independence. He lost his life in the consequence of a suspicious car accident with his family on the highway Ankara-Istanbul in February 5, 1993.

Another example is death of Mehmet Bedri İncetahtacı, member of TBMM Susurluk Research Commission and Gaziantep MP from Fazilet Party which was shut down. He died in a car accident in November 21, 1999 on the way to Esenboğa Airport for a Cologne flight. It was reported that İncetahtacı died in the scene of accident as a result of car accident in which he lost control and hit pillars in traffic island. Following the event the car of İncetahtacı was removed immediately from the scene of accident by gendarmerie troops on

17 Nisan 1993'te hayatını kaybeden 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölüm sebebi kalp krizi olarak açıklandı. Ancak bugüne kadar ulaşılan bilgiler Özal'ın bir suikaste kurban gitmiş olma ihtimalini güçlendiriyor.

Reason of death of Turgut Özal, the 8th president, on April 17, 1993 was explained to be a heart attack. However, information revealing today strengthens the possibility of an assassination.

şüpheli trafik kazası sonucu hayatını kaybetti. Bir diğer örnek de, TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu Üyesi ve kapatılan Fazilet Partisi Gaziantep Milletvekili olan Mehmet Bedri İncetahtacı'nın, 21 Kasım 1999'da Almanya'nın Köln kentine hareket etmek üzere, Esenboğa Havalimanı'na giderken geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirmesi olayıdır. Tahtacı'nın Esenboğa Havalimanı yolunda aracın kontrolünü kaybedip, refüjde bulunan direklere çarptığı kaza sonucunda, olay yerinde yaşamını yitirdiği bildirildi. Olayın ardından Finlandiya Cumhurbaşkanı'nın Ankara'ya gelecek olması gerekçe gösterilerek İncetahtacı'nın otomobili jandarma ekipleri tarafından hemen olay yerinden kaldırıldı. İncetahtacı'nın hayatını kaybettiği kaza, bugün “Susurluk Skandalı'nın üzerinin örtüldüğü kaza” olarak anılıyor.

Statüko, toplumun farklı kesimlerini ayrıştırmak ve çatıştırmak için de cinayetler işledi. Bahriye Üçok, Muammer Aksoy, Turan Dursun ya da Ahmet Taner Kışlalı cinayetleri, olay sonrasında yaşanan süreçler bakımından bu çerçevede değerlendirilebilir. Dindar kesimin ciddi bir kısmı tarafından fikir ve söylemleri benimsenmemiş olan sözkonusu isimlerin ölümleri ile İslamcı-Laik çatışması derinleştirilmek istendi. Yine bu söylem üzerinden, statükonun, toplumun dindar kesimi üzerindeki baskısını arttırması hedeflendi. Ahmet Taner Kışlalı cinayetiyle ilgili birçok ayrıntı bu gerçeği gözler önüne seriyor. Olayın, Kışlalı'nın ölmemesi üzerinden planlandığı, bu yüzden, bomba paketinin en kolay görülebilecek yer olan ön cam ile sileceğin arasına bırakıldığını, böylece “suikast girişimine uğrayan, ancak sağ kurtulan Kemalist bir aydın”ın yaşadığı bu elim olay üzerinden propaganda yapılmak istendiği bugün artık deşifre edilmiş durumda.

Evine kargo ile gelen bombalı bir paketi açarken bombanın patlaması sonucu hayatını kaybeden, kendi tanımlamasıyla “laikliğin savunucusu ilahiyatçı” Bahriye Üçok'un ölümünden sonra, dönemin Mit Müsteşarı Korgeneral Teoman Koman'ın, gazetecilerle gerçekleştirdiği bir toplantıda sarfettiği, “*Bahriye Hanım'ı teşkilata çağırıp kitap pakellerini nasıl açması konusunda kendisini eğitmişdik hâlbuki!*” sözleri de, olayın başarısızlıkla sonuçlanacak bir suikast girişimi olarak planlandığı ihtimalini kuvvetlendiriyor.

the grounds that Finnish President would come to Ankara. The accident in which İncetahtacı lost his life is remembered as “the accident by which Susurluk Scandal was whitewashed”.

Status quo performed killings in order to disintegrate different parts of society and have them conflict with each other. Killings of Bahriye Üçok, Muammer Aksoy, Turan Dursun or Ahmet Taner Kışlalı can be evaluated in this framework in terms of processes that were experienced after murders. With killings of the abovementioned personalities whose ideas and discourses were not embraced by a large portion of religious section Islamist-Laicist conflict was aimed to be deepened. Again via the same discourse, it was targeted that status quo increased its influence over religious section of the population. Many details related to murder of Ahmet Taner Kışlalı reveals this reality. Today it is revealed that the event was planned in the way that Kışlalı would not die; therefore bomb was left onto the most visible part, between front window and wipers. So, it becomes clear today that a propaganda was aimed to be made through this painful accident experienced by “a Kemalist intellectual that were exposed to an attempt of assassination but survived”.

Bahriye Üçok, “a theologist defending laicism” in her terms, lost her life as a result of a bomb pack she received by cargo. After the event Teoman Koman, the then counselor of MİT, stated in a meeting with journalists that “In fact, we had already trained Mrs. Bahriye Üçok regarding how to open book packages she would receive by cargo!”. This also strengthens the possibility that the event was planned as an unsuccessful attempt of assassination.

Assassination of Uğur Mumcu through which many plans were aimed to be put in action needs to be specially examined. As a very successful researcher and journalist, Mumcu laid stress on the dark relations between PKK and some members of army and asserted that true reason behind terrorist events in Turkey was not “struggle for freedom” but CIA and MOSSAD. Death of Mumcu as a result of a bomb placed in his car in January 24, 1993 put an end to Mumcu's efforts of unveiling the network of dirty relations and oppression over the religious section was intensified through organizations that undertook responsibility of the murder. Thousands of people joining funeral ceremony of Uğur Mumcu, whom global powers desired to silence, ironically shouted slogans like “Damn Sharia”. In the following process

Ölümü üzerinden pek çok planın birden devreye sokulmak istendiği bir isim olarak Uğur Mumcu suikasti üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Çok başarılı bir araştırmacı gazeteci olan Mumcu, PKK ile bazı ordu mensupları arasındaki karanlık ilişki üzerinde duruyor, Türkiye’de yaşanan terör olaylarının asıl nedeninin “özgürlük mücadelesi” olmadığını, yaşanan sürecin arkasında CIA ve MOSSAD’ın olduğunu ileri sürüyordu. 24 Ocak 1993’te arabasına konan bombanın patlaması ile yaşamını yitiren Mumcu’nun ölümü ile bu kirlili ilişkiler ağını deşifre etme çabaları akamete uğratıldığı gibi, cinayetin sorumluluğunun yüklendiği örgütler üzerinden dindar kesim üzerindeki baskılar da arttırıldı. Küresel güçlerin susturmak istediği Uğur Mumcu’nun cenazesine katılan binlerce kişi, ironik bir biçimde “kahrolsun şeriat” sloganları attılar. Cinayeti takip eden süreçte Türkiye-İran ilişkilerinin bozulması da, öngörüldüğü gibi gerçekleşti.

Uğur Mumcu’dan yıllar önce, genel yayın yönetmenliğini yürüttükleri gazetelerinin satılmasına şiddetle karşı çıkan iki isim; Abdi İpekçi ve Çetin Emeç, benzer şekilde saldırıya uğrayarak hayatlarını kaybettiler. İlginçtir ki, İpekçi ve Emeç’in ölümlerinden çok kısa bir süre sonra idareciliğini yaptıkları Milliyet ve Hürriyet gazeteleri yeni sahiplerine satıldı. Suikast sonrasındaki süreç de diğer pek çok örnekte olduğu gibi statükonun ve küresel güçlerin istediği gibi şekillendi.

Turkey-Iran relations were damaged as was foreseen. Abdi İpekçi and Çetin Emeç, two personalities opposing selling of the newspapers of that they carried out duty of chief editorship lost their lives as a result of a similar attack years before Uğur Mumcu. It is very interesting that newspapers Milliyet and Hürriyet that they carried out chief editorship for were sold to new owners soon after their death. Post assassination process also was shaped in the way that status quo and global powers wanted as was in many cases.

Adnan Kahveci, 1983 yılında ANAP’ın kurucuları arasında yer aldı. Turgut Özal tarafından 1988 yılında Maliye Bakanlığı görevine getirildi. IMF’ye karşı tepkilerini dile getirirken bir yandan da 1991-1992 Nevruz’unda yaşanan olaylarda çok sayıda kişinin hayatını kaybetmesi üzerine Kürt sorunu ile ilgili çalışmalara başladı. Bu çalışma sürecinde şüpheli bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Adnan Kahveci took part in founders of ANAP in 1983. He was appointed Minister of Finance by Turgut Özal in 1988. While he declared his reactions against IMF, he started working on Kurdish question on the other hand upon that many people lost their lives during the happenings in 1991-1992 Nawroz. During this process of working he lost his life in a suspicious car accident.

terör terror

21. yüzyıla gelinirken büyük küçük birçok devlet, değişen konjonktüre ve önümüzdeki yüzyılda dünyanın alacağı yeni biçime göre stratejilerini gözden geçirdi. Türkiye'nin bölgesel güç olma yolunda attığı her adım, küresel güçlerin geri adım attırma girişimlerini beraberinde getirdi. Ülke içerisinde statükonun varlığını devam ettirmek adına izlediği yolun önünü kesecek, Türkiye'yi bunalıma sürükleyen odakları ifşa edecek her ses, statükonun devletin her kademesine sirayet eden temsilcileri tarafından bastırıldı. Yaklaşık 30 yıldır yaşanmakta olan sürecin, küresel güçlerin bölge üzerindeki planları ve yerli statükonun varlığını devam ettirme hedefleri ile birlikte değerlendirilmesi artık kaçınılmaz görünüyor. Böyle bir değerlendirmenin en önemli duraklarından biri, hiç kuşkusuz terör olacaktır. Terörün ülkemize ve ülkemiz insanına ciddi manada

While advancing towards 21st century, great and small many states revised their strategies according to changing conjuncture and new form that the world would take in the next century. Every step that Turkey took in the way of becoming a regional power brought global powers' attempts to have it step back. Every voice that put an obstacle before status quo's efforts to sustain its existence in the country and would reveal responsible groups for depression of Turkey was suppressed by the agents of status quo which penetrated all ranks of the state. Now, it seems inevitable to evaluate the process lasting almost 30 years together with plans of global powers over the region and local status quo's aims to sustain its existence. One of the most important points in such an evaluation shall be undoubtedly terror. We have to take into consideration that terror also cost a serious amount of economic loss for our country and

Kan ve şiddetten beslenen bir örgütün otomatikçe alınmışçasına kritik dönemlerde devreye girmesi salt iç siyaset ve kültürel gerekçelere indirgenebilir mi?

Ezber Bozmadan İnşa Olmaz, Akif Emre, Yeni Şafak, 24.06.2010

Would it be reduced only to internal politics and cultural reasons that an organization nourished by blood and violence entered the scene in critical terms as if it is automatic?

There would be no construction without breaking taboos, Akif Emre, Yeni Şafak, 24.06.2010

ekonomik bir bedel ödediğini de göz önünde bulundurmak gerekiyor. Son 30 yılda terör kurbanı ve mağduru olan binlerce vatandaşımızın yanısıra 450 milyar Dolar para harcandı. Teröre harcanan para ekonomiye, verimli kaynaklara yatırılsaydı, Türkiye'de kişi başına düşen gelirle birlikte eğitim, kültür ve refah düzeyi ileri derecede artmış olacaktı.

Ülkemizdeki terörün yol açtığı bir diğer sorun ise sosyo-kültürel manada yaşanan tahribattır. Bilhassa Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde terör sebebiyle boşalan köyler beraberinde Batıdaki şehirlere doğru yoğun bir nüfus akışını kaçınılmaz hale getirdi. Şehir merkezleri kendi topraklarında iş gücü sahibi iken bunlardan mahrum bırakılan milyonlarca insanla dolup taşı ve halkın geneli sosyo-ekonomik sorunlarla boğuşmak durumunda kaldı.

Resmî ideolojinin yanlı yaklaşımları ile Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren kimliksizleştirilmeye ve ötekileştirilmeye çalışılan Kürtler, zemini küresel güçlerin desteği ile hazırlanan askerî müdahalelerden biri olan 12 Eylül 1980 Askeri müdahalesi sonrasında, özellikle Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlarla sistematik bir şekilde toplumdan uzaklaştırıldı. Bir taraftan Türklerle Kürtler arasındaki tarihî bağ koparılmak ve toplumun bu iki unsuru arasında bir çatışma ortamı yaratılmak istenirken, diğer taraftan da etnik milliyetçiliğe dayanan bir düşünce ve hayat tarzı için gerekli söylem yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Özellikle toplumları birarada tutan en önemli saik olan manevî değerlerin köreltilmesi ile toplumda etnik kökenleri farklı unsurlar arasında bir çözümsüzlük ortamı oluşturulmaya çalışıldı.

Resmî söylem yalnızca Türk milliyetçiliğinin yaygınlaşmasına zemin hazırlamakla kalmadı. Söz konusu söylemin, aynı zamanda Kürt milliyetçiliğini de tetiklediğini görmek zor değil. Terör sorununun en önemli sebebi olarak görülen Kürt meselesinde, etnik milliyetçiliğin öngördüğü çözümlerin dışında hiçbir çözümün varlığını kabul etmeyecek bir anlayışın yaygınlaşması da bunun en önemli kanıtı olma niteliğini taşıyor.

ABD'nin Ortadoğu politikası ve İsrail'in "Arz-ı Mevud" ideali çerçevesinde, Türkiye topraklarının ciddi bir bölümü,

our people. During the last 30 years, thousands of our people became victims of terror and besides that 450 billion dollars were spent in this period. If this amount was spent for economy and resources the level of welfare, education and culture along with per capita GDP would rise.

Another problem caused by terror in our country is socio-cultural damage. Especially in eastern and southeastern regions depopulation of villages due to terrorist events caused inevitably a flux of people into the cities in the west. Cities were full of millions of people who had their own businesses in their hometown once a time but were deprived of them now and majority of the population had to tackle with socio-economic problems.

Kurds that were aimed to be de-identified and otherized by partial attitude of official ideology since the very beginning of the Republic were removed from the society systematically particularly by the happenings in Diyarbakır Prison after military intervention in September 12, 1980—one of the military interventions of which grounds were prepared with support of global powers. While on one hand historical tie between Kurds and Turks was tried to be broken and an atmosphere of conflict between these two elements of the society was aimed to be created, on the other hand a discourse required for a mentality and a lifestyle which was based on ethnic nationalism was tried to be popularized. An atmosphere of deadlock among different ethnic groups in the society was tried to be created through dulling spiritual values that are the most important motive particularly in keeping people together.

Official discourse paved the way not only for prevail of Turkish nationalism; it is not hard to observe that the said discourse triggered Kurdish nationalism at the same time. Prevail of an understanding that accepts no solutions except the one foreseen by ethnic nationalism seems to be the most important evidence of it when it comes to Kurdish question which is seen as the most significant reason of problem of terror.

Within the framework of Middle Eastern policy of the USA and ideal of "Promised Lands" f Israel, a serious portion of Turkey's lands faced with terrorist happenings and Turkey was indulged in a process in which it experienced a great loss in social, political, economic and cultural fields. Increase in number of terrorist acts in a period during which Turkey remembered its founding role over the region and began to follow a

terör sorunu ile muhatap olurken, Türkiye devlet olarak sosyal-siyasal-ekonomik ve kültürel alanda kendisine ciddi kayıplar yaşatacak bir sürecin içine çekildi. Terör olaylarının, özellikle Türkiye'nin bölgedeki kurucu rolünü hatırladığı ve bu amaca uygun siyaset izlemeye başladığı süreçlerde artması, Türkiye'de terörden hangi güçlerin beslendiği sorusunun cevabı niteliği taşımaktadır.

ABD'nin 11 Eylül sonrasında izlemeye başladığı politika çerçevesinde, askerî müdahalede bulunma kararı aldığı Irak'a girmek için Türk kara-hava ve deniz sahalarını kullanma talebinin, TBMM'deki oylama sonucunda kabul edilmemesi sonrasında yaşanan terör saldırıları, bu durumun en çarpıcı örneklerinden biri olarak düşünülebilir. 1 Mart 2003 Tezkeresi sonrasında İstanbul'da önce 15 Kasım 2003'te Neve Şalom ve Beth İsrail Sinagogu'na, ardından İngiliz Konsolosluğu ve HSBC binalarına gerçekleştirilen saldırılar, onlarca insanın ölümüne, yüzlerce insanın yaralanmasına sebebiyet verirken, Türkiye gündemi de aylarca başta antisemitizm olmak üzere birçok suni gündemle meşgul edilmişti.

Ekonomik boyutu ile değerlendirildiğinde de, hem küresel güçlerin, hem de ülke içerisindeki statükonun, Türkiye'de terör sorununun varlığı üzerinden sağladıkları kazancın inanılması güç boyutlarda olduğu görülüyor. Dünyanın en önemli eroin, silah ve maden kaçakçılığı merkezlerinden biri olan bu coğrafyada istikrar ve güven ortamının oluşmasını istemeyen sözkonusu güçlerin en önemli gerekçesinin, bu bölgede dönen ticaret sonucu elde ettikleri milyarlarca Dolar'ı riske etmeme gayreti olduğu anlaşıyor. Öte yandan, Türkiye'nin başta savunma sanayi olmak üzere, terörle ilgili harcamalarının da Türkiye ekonomisi ile kıyaslandığında telafisi zor miktarlara ulaştığının da hesap edilmesi gerekiyor. Buna rağmen, geçen onca yıl içerisinde terörün askerî tedbirlerle bitirilemeyeceği gerçeğini dillendirenlerin ya dikkate alınmamış ya da susturulmuş olması da sorunun bir başka vahim boyutu olarak dikkat çekiyor.

Terör ile küresel güçler arasındaki ilişkiyi en iyi resmeden örneklerden biri de hiç kuşkusuz Çekiç Güç oldu. Körfez Savaşı sonrası bölgeye konuşlanan Çekiç Güç'ün bölgede

policy consistent with this purpose bears the characteristics of being the answer of the question "which powers nourish from terror in Turkey".

Within the framework of the policy that the USA followed after September 11, the USA decided to enter Iraq in order to make a military intervention and demanded to use Turkish land, air and sea areas. However this demand was denied in the assembly by voting and some terrorist attacks happened; this picture can be considered as one of the most hard-hitting examples of this situation. While the attacks to Neve Şalom and Beth Israel synagogues in November 15, 2003, and then to the British Consulate and HSBC buildings caused death of tens of people as well as hundreds of people being injured, Turkey was kept busy with several false agenda for months like anti-Semitism.

When also evaluated from economic aspect, it is observed that both global powers and local status quo gained an incredible profit via the existence of terror problem in Turkey. The most important reason of the said powers -that do not want a stable and secure environment in these lands as one of the most important centers of heroin, weapon and mine trafficking- is conceived to be their endeavor not to jeopardize millions of dollars which they obtain via trade in the region.

On the other hand, it has to be taken into account that Turkey's expenditure on terrorism, firstly defense industry, reaches to irrecoverable amounts when compared to economy of Turkey. It is another desperate aspect of the situation that some were not taken into consideration or silenced despite the fact that during past decades they voiced that the problem could not be solved through military measures.

Poised Hammer became undoubtedly one of the examples that described relations between terror and global powers best. It was proven with many cases that Poised Hammer positioning in the region after Gulf War supported terror there for years; and even Eşref Bitlis, the then Chief Commander of Gendarmerie Forces paid for revealing this fact with his life. Apart from this, JİTEM that has been uncovered newly through its harsh and oppressive practices executed over Kurds in the region lasting for years and witnesses of confessors became one of the coordinating elements of weapon and heroin trafficking, contrary to its essential duties which were determined as sustaining war against terror in the region.

yıllarca terörü desteklediği birçok olayla kanıtlandı. Hatta bizzat dönemin Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, bu gerçeği ifşa etmenin bedelini canıyla ödedi. Ayrıca bölgede Kürtlere yıllarca kan kusturan uygulamaları, itirafçıların beyanları ile henüz yeni yeni gün yüzüne çıkan JİTEM, bölgede terörle mücadele olarak belirlenen aslı görevlerinin tersine, silah ve eroin kaçakçılığını koordine eden unsurlardan biri oldu.

JİTEM başta olmak üzere, son yıllarda, özellikle terörle mücadele ile ilgili olarak silahlı kuvvetlere bağlı birimlerin ve ordu mensuplarının içinde yer aldığı pek çok olay, ülkenin en güvenilir kurumlarından biri olarak bilinen Türk Silahlı Kuvvetleri'nin güvenilirliğinin sorgulanmaya başlamasına neden oldu. Bu sorgulama süreci, bölgede gerçekleştirilen binlerce failmeçhulün, milyarlarca Dolar'lık silah ve eroin kaçakçılığının, görmezden gelinen istihbarat bilgileri sonucunda can veren birçok askerin ve buna benzer birçok cürümün sorumlularının ordu içerisinde aranmasını da beraberinde getirdi. Bugün bir kısmı yargıya intikal etmiş bulunan benzeri olayların, buzdağının yalnızca görünen kısmı olduğu yavaş yavaş anlaşılıyor.

Many events regarding especially war on terror in which many units of armed forces and members of army including JİTEM, first and foremost, took place caused questioning credibility of Turkish Armed Forces that was known as one of the most reliable institutions of the country. This process of questioning brought together with it that responsables of thousands of murders by unknown assailants, weapon and heroin trafficking of millions dollars, many soldiers' loss of life as a result of ignored information and of many crimes as such began to be searched within the army. It is gradually understood that similar cases –some being submitted to court today- are just tip of the iceberg.

Çekiç Güç, 1991 yılının Temmuz ayında Birinci Körfez Savaşı sırasında Kuzey Irak'tan Türkiye'ye iltica etmek isteyen mültecileri koruma amacıyla İncirlik ve Piriçlik'te Amerika tarafından konuşlandırıldı. İngiliz ve Fransız birliklerinden oluşan güç, 77 hava aracı ile 1.862 kişilik personeli kapsamaktaydı. PKK'yı besleyen önemli faktörlerden biri olan Çekiç Güç'ün bölgedeki faaliyetleri 1 Mart 2003 tarihinde Bakanlar Kurulu kararıyla sonlandırıldı.

Poised Hammer was positioned in İncirlik and Piriçlik by the USA with the purpose of protecting refugees from northern Iraq that wanted to take refuge to Turkey during the first War of Gulf, in July 1991. Forces composing of British and French troops included 77 aircrafts and 1862 personnel. As an important factor nourishing PKK, regional activities of Poised Hammer were stopped by a decision of Council of Ministers in March 1, 2003.

sonuç

conclusion

1. Dünya Savaşı'ndan mağlup olarak ayrılan Türkiye, savaş sonrasında emperyalist devletler arasında gerçekleşen paylaşım, Anadolu topraklarına, bir daha bu bölgenin dışına çıkmaması kurgulanarak hapsedildi. Savaş sonrasında verilen Milli Mücadele ile Misak-ı Milli sınırlarının çok daha azıyla yetinmek zorunda kalarak kurulan yeni devlet, yaklaşık yüz yıllık tarihi boyunca, sözkonusu paylaşım kurgulanan bu plana uygun hareket etmek zorunda bırakıldı. Küresel güçlerin Kafkasya, Ortadoğu, Akdeniz, Boğazlar, Doğu Avrupa ve daha pek çok bölgeyle ilgili planlarının en önemli parçası olan Anadolu toprakları, medeniyet kurma tecrübesi ve taşıdığı tarihi misyon sebebiyle de durdurulması gereken yüksek bir potansiyel olarak görüldü. 20. yüzyılda kabuk değiştirerek, tarih boyunca değişmeyen hedeflerine giden yeni yollar keşfeden küresel güçlerin, bu

Turkey as a loser of the First World War was confined into Anatolia in accordance with a partitioning that occurred among imperialist states after the war and it was planned that it could never go out of this region. This newly emerged state after the war that had to have a much narrower land than misak-ı milli determined was subjected to act in parallel with the fictionalized plan of partitioning throughout its history of almost a hundred years. Anatolian lands that are the most important part of regional plans of global powers over Caucasia, Middle East, Mediterranean, Sea Straits, Eastern Europe and etc. was considered to be a high potential due to its experience of establishing civilization and historical mission it carried.

Local status quoist governments and structures became the most important supporters of global powers during the process who discovered new routes to their unchanged targets by transforming themselves in the

AIHM; TBKP, Sosyalist Parti, ÖZDEP ve HEP gibi partilerin kapatılmasını özgürlükçü gerekçeleri öne sürerek, durumu AIHS'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi) ihlali olarak görmüştür. Ancak AIHM, Refah Partisi'nin kapatılma davasına ilişkin daha önceki parti kapatma davalarında benimsediği tavrından farklı davranarak, Refah Partisinin AIHS sistemi ve demokrasinin temel ilkeleriyle bağdaşmadığını öne sürerek kapatılmasını uygun görmüştür.

While AIHM (ECHR) considered closing down of TBKP, Socialist Party, ÖZDEP and HEP as violation of European Convention on Human Rights by putting forward libertarian arguments, it displayed an attitude towards closing down of Welfare Party different from its attitude displayed in other actions of closing and deemed suitable to have it closed down by asserting that Welfare Party was not compatible with system of ECHR and basic principles of democracy.

süreçteki en önemli destekçileri, yerli statükocu yönetimler ve yapılanmalar oldu. Dünyanın dört bir tarafında izledikleri politika ve yürüttükleri kampanyalarla, toplumlar nezdinde, medeniyetin, hak ve özgürlüklerin, gelişme ve kalkınmanın beşiği olarak algılanmayı başaran küresel güçler, perde arkasından, bizzat kendi yönetenleri eliyle aynı toplumları sömürmeye devam etti.

Türkiye Cumhuriyeti'nin henüz yüz yıla ulaşmayan kısa tarihi, söz konusu uygulamaların sayısız örnekleriyle dolu. Bu raporda, toplumsal nitelik kazanmış ve kamuoyunda yankı bulmuş olması bakımından öne çıkan bazı örneklerle temas edilmeye çalışıldı.

Yaklaşık bir asırlık süreç içerisinde gerçekleştirilen askeri müdahaleler, hak ve özgürlükleri, toplumsal özgüveni ve demokratikleşme sürecini sekteye uğrattırırken, darbelerin sosyal-siyasî-kültürel ve ekonomik faturası da yine millete ödetildi. Her darbe, haksız yargılama ve cezaları, korku politikalarını, kapatılan siyasî partileri ve ertelenen seçimleri, milyonlarca insanın fişlenmesini, sanat ve eğitim alanındaki kısıtlamaları, uluslararası kamuoyunda yaşanacak ciddi kayıpları da beraberinde getirdi. Özellikle 12 Eylül Darbesi sonrasında bizzat statüko eliyle yürütülen politika ve uygulamalar, bugün Türkiye'nin en önemli problemlerinden biri olarak kabul edilen terör sorununun fitilini ateşledi.

Küresel güçlerin, statüko eliyle yürüttüğü politikalar, özellikle toplumun hassas dengeleriyle oynayarak infial yaratmayı planlayan provokatif eylemlerde kendisini ele verdi. Yüzyıllardır birarada yaşama tecrübesine sahip bir toplumda din, mezhep ve etnisite farklılıklarını körükleyerek bir iç savaş ortamı oluşturmak isteyen ve böylece oluşan tablonun içerisinde her zaman kolaylıkla varlığını sürdürebileceğini bilen hegemon güçler, bu planlarını, taşeronluklarını yürüten statüko eliyle uygulamaya koyuldular. Toplumları infiale sevkeden süreçleri hazırlayan, sonra da yaşananları izlemekle yetinen statükocu yönetimler, olayların yatışmasından sonra gerçekleştirdikleri göstermelik müdahaleler ve gözaltılarla, ikinci kez hedef göstererek sorunları derinleştirdiler. Toplumsal huzuru yeniden sağlamak bahanesiyle gerçekleştirilen askerî müdahalelere giden süreci hazırlayan bu olaylarda, asıl suçlunun küresel güçler ve statükocu yönetimler olduğu gerçeği bugün daha yüksek sesle

20th century. Global powers who succeeded to be perceived as center of civilization, rights and freedoms, development and progress in the eyes of the peoples by means of policies and campaigns they carried out all over the world continued to exploit the same societies through their own governors.

Short history of the Republic of Turkey that has not amounted to a century yet is full of numerous examples of the mentioned practices. With this report it is aimed to touch on some examples that stand out because they gained a social character and found reflection on the public.

While military interventions that were carried within almost a century gave a pause to a process of democratization, rights and freedoms, social confidence, it was the people again who paid for it socially, culturally, politically and economically. Each coup d'etat brought about unjust judgments and punishments, fear politics, closing of political parties and postponement of elections, blacklisting of millions of people, restrictions on art and education and great losses in international public. Policies and practices executed by status quo itself especially after the coup d'etat of September 12 ignited the fuse of terror problem that is seen one of the most important problems of Turkey.

Policies carried by global powers via hands of status quo revealed itself in provocative acts that aimed at creating outbursts particularly by playing with sensitive balance of the society. Hegemonic powers -that desire to create an atmosphere of civil war by inciting religious, sectarian and ethnic differences in a society which had experience of coexisting for centuries and know that they can always sustain their existence in such a situation easily- started to implement their plans via hands of status quo, their compradors. Status quoist administrations that prepare processes leading societies to outbursts and watch the happenings only deepened the questions by targeting one more time through interventions realized only for show and detainments after things were settled. In these events paving the way for military interventions that were realized under the pretext of establishing social peace again, the fact that global powers and status quoist administrations are true criminals is tried to be voiced more loudly and opened to discussion today.

Many people who detected the existence of such dirty games over Turkey and desired to struggle with it died darkly. Most of them have not revealed yet totally; some

dillendirilmeye ve tartışmaya açılmaya çalışılıyor. Türkiye üzerindeki bu kirli oyunların varlığını tesbit eden ve buna karşı mücadele etmek isteyen birçok insan, esrarengiz biçimde öldü. Birçoğu, üzerindeki sis perdesi hâlâ tam olarak aydınlanmamış olan bu suikastlerin bir kısmına da kaza süsü verilmek istendi. Ancak mesleği, statüsü, konumu ne olursa olsun, bu planın karşısında durmak isteyenlerin akıbeti aynı oldu. Bir taraftan yollarına taş koyacaklarına inandıkları kimselerin bedenlerini ortadan kaldırarak onları sustururken, diğer taraftan işledikleri bu cürümlerin faturalarını da göstermelik suçlulara ödeterek, bunu da toplum üzerindeki baskılarını arttırmanın bir yolu olarak kullandılar. Bugün kaza olarak açıklanan, ya da göstermelik yargılamalarla asıl suçluların gizlenmeye çalışıldığı birçok failimeçhul aydınlatılmayı bekliyor. Dün Alevî-Sünnî, Laîk-İslamcı ayrımcılığı üzerinden planlarını uygulamaya koyan hegemon güçler, bugün aynı senaryoda rolleri, etnik farklılıklarıyla Kürtlere ve Türklere vermeye çalışıyor. Cumhuriyet tarihi boyunca, bizzat statükocu yönetimlerin izlediği siyasetle, özellikle 12 Eylül darbe yönetimi eliyle gerçekleştirilen baskıcı uygulamalarla iyiden iyiye kısıktırılan taraflar, bugün geline nokta da birbirine düşman ilan edilmeye ve küresel güçlerin bölge üzerindeki planlarına alet edilmeye çalışılıyor. Son yıllarda atılan yapıcı adımların kayda değer bir netice vermemesi, sorunun sadece hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasından ve etnik ayrımcılıktan kaynaklanan bir sorun olmadığını, kabuk bağlamasına müsaade edilmeyen yaranın, birileri tarafından sürekli kaşınarak derinleştirilmeye çalışıldığını gözler önüne seriyor. Geçtiğimiz yıllarda birçok

of them were executed under the appearance of assassination. The end of those who aimed to stand against this plan became the same regardless of their profession, status or position. On one hand, they silenced by destroying bodies of those whom they believed to be an obstacle in their way, on the other hand they had so-called offenders picked up the cost and used this as a tool to increase oppression on the society. Several murders by unknown assailants that are explained to be accidents or whose true offenders are tried to be concealed via false judgments still wait to be uncovered.

Hegemonic powers that put their plans in effect in the past through Alevite-Sunni and Laicist-Islamist discrimination try to give roles in the same scenario to Kurds and Turks according to their ethnic differences. Along with republican history parties, which were provoked deeply by means of policies of status quo and especially oppressive practices realized by the hands of coup d'etat administration of September 12, are tried to be declared as enemies of each other today and instrumentalized for regional plans of global powers.

That recent attempts did not yield a remarkable result shows that the issue is not only about restriction of rights and freedoms and ethnic discrimination and that the wound is being reopened and deepened continuously and in purpose by certain people. Many provocative events of which similar ones we witnessed in the past are being realized again over the country; this strengthens the idea that scenario is produced by the same hands.

While international judicial authorities led by global powers whose impartiality is controversial condemn Turkey for issues especially related to restriction on rights and freedoms of Kurds, they do not show the same attitude for cases pertinent to for example wearing headscarf, which can also be considered within the

Küresel güçlerin, statüko eliyle yürüttüğü politikalar, özellikle toplumun hassas dengeleriyle oynayarak infial yaratmayı planlayan provokatif eylemlerde kendisini ele verdi.

Policies carried by global powers via hands of status quo revealed itself in provocative acts that aimed at creating outbursts particularly by playing with sensitive balance of the society.

benzerine şahit olduğumuz provokatif olayların, ülkenin dört bir yanında bugün yeniden sahneye konuluyor olması, senaryonun aynı elden çıktığı kanaatini güçlendiriyor. Küresel güçlerin güdümündeki tarafsızlığı tartışmalı uluslararası hukuk mercilerinin, Türkiye'yi, özellikle Kürtlerin hak ve özgürlüklerinin kısıtlanması ile ilgili meselelerde mahkûm ederken, yine bireysel hak ve özgürlük bağlamında değerlendirilebilecek, örneğin başörtüsü meselesi ile ilgili davalarda aynı tavrı göstermemesi, sorunun küresel güçlerin desteğiyle uluslararası boyuta taşınmasını sağlayan etkenlerden biri olarak dikkat çekiyor. AİHM'nin etnisite bağlamında son derece hassas davranarak Türkiye'yi cezaya tabi tutarken inanç özgürlükleri noktasında aynı hassasiyeti göstermemesi bu yorumu destekliyor. AB fonlarının ciddi desteği ile işgören STK'ların yürüttüğü "toplumsal dönüşüm" projeleri, bugün geline nokta Kürt toplumunun sahip olduğu değerlerin "feodalizm" nitelemesiyle bertaraf edilmesine ve aynı zamanda manevî değerlerinden de koparılmasına yol açmış bulunuyor. Bunlar arasında Kürt halkının geçmişten bu yana süregelen "aşîret, töre" gibi geleneksel unsurlarından arındırılmaya çalışıldığı göze çarpıyor.

Küresel güçlerin ve statükonun bölgedeki politikası PKK ile paralellik arzediyor. PKK'nın dindar Kürtler üzerindeki baskısı ile statükocuların toplumun ileri gelen, saygın din adamlarını bir şekilde ortadan kaldırması ve tüm bunların küresel güçlerin bilgisi dâhilinde gerçekleşmesi bu paralelliği gözler önüne seriyor.

Yıllardır, sivil inisiyatifleri, STK'ları, siyasî partileri, toplumsal dinamikleri, yerel değerleri ve toplumların bizzat kendilerini, çözüme gitmesi muhtemel yolun uzağında tutan küresel güçler, bugün sorunun çözümünde artık içdinamiklerin yetersiz kaldığını ve konunun uluslararası boyutta ele alınması gerektiğini dillendiriyorlar. "Barış"tan söz ederek, Türkler ve Kürtler arasında bir savaşın varlığını kabule zorlayan küresel güçler, bu barışın da Türkiye'nin kendi dinamikleri ile değil, bizzat uluslararası kanalların arabuluculuğu ile gerçekleşebileceğini iddia ediyorlar. Yıllardır sürecin dışında bırakılan gerçek "iç dinamikler", bugün çözümsüzlüğün gerekçesi olarak gösterilerek safdışı bırakılmaya çalışılıyor.

context of individual rights and freedoms. This situation draws attention in the way that the issue is carried to an international level with support of global powers. This interpretation is supported by that ECHR condemned Turkey by behaving very sensitive in issues of ethnicity whereas it lacked the same sensitivity with respect to freedoms of belief. Today, "social transformation" projects carried out by NGOs with considerable support of the EU funds lead the way to elimination of social values of Kurdish community by being stigmatized as "feudalism" as well as to people's breaking apart from its spiritual values. It is evident that for example Kurdish people is tried to be purified from traditional values like "tribe, morals".

Regional policy of global powers is in parallel with PKK. PKK's pressure on religious Kurds and elimination of respectful and outstanding men of religion in a way by status quoists, and that occurrence of these is within the knowledge of global powers reveals this parallelism.

Today global powers keeping away civil initiatives, NGOs, political parties, social dynamics, local values and of course societies themselves from the way potentially leading to solution express for years that internal dynamics prove to be insufficient in solving the question and hence it has to be handled at an international level. Global powers force to accept existence of a war between Turks and Kurds while mentioning about "peace" and claim that peace can be accomplished not by internal dynamics of Turkey but mediation of international channels themselves. True dynamics that kept out of the process for years are tried to be ruled out today by being labelled as reasons of solutionlessness.

Another fact this report reveals is to make emphasis on importance of "credential values" by giving place to the fact that visions of civilization and socio-cultural feeding sources of Turks, Kurds and other ethnic groups are the same.

This report aims at revealing true reasons behind these weird happenings in Turkey and true offenders of them. Similar activities that are to be done especially in the field of civil society shall provide a different way of looking at goings-on for all individuals whom the today's process interests. When recent history of Turkey is examined carefully and attentively, it will be seen that basic dynamics of the events are global powers and status quo.

Bu raporun ortaya çıkardığı diğer bir gerçek ise Türkler ve Kürtler ile diğer etnik unsurların medeniyet tasavvurlarının, sosyo-kültürel beslenme kaynaklarının aynı olduğu tespitine yer vererek “inanç değerleri”nin önemine vurgu yapmaktır.

Bu rapor; Türkiye’de olup biten bu garip olayların arkasında yatan gerçek nedenleri ve olayların gerçek müsebbiplerini deşifre etmeyi hedefliyor. Özellikle sivil toplum alanında yapılacak benzer çalışmalar, bugün içinde yaşadığımız sürece muhatap olan tüm bireylerin, olup bitenlere bir de bu açıdan bakılmasının yolunu açacaktır. Türkiye’nin yakın tarihi dikkat ve titizlikle incelendiğinde, hadiselerin temel dinamiğinin küresel güçler ve statüko olduğu görülecektir.

Ancak bu durum, içinde bulunduğumuz süreçte, toplumu birarada tutan köklü birikimin esaslı bir sağlamasının yapılması gerektiği gerçeğini de ortadan kaldırmıyor. Köklü medeniyet birikiminin ışığında gerçekleştirilmeye çalışılan her eylem manîpüle ediliyor. Statüko ve küresel güçler, Türkiye’nin tarihî birikimden beslenerek attığı adımlara engel oluyor ve bu engelin aşılabilmesi için elinden gelen her türlü politikayı izliyor. Bu durumda elzem olan ortak bir paydada buluşulmasıdır. Çünkü bütün farklılıklarıyla, statüko dışında toplumun tüm kesimleri, aynı sürecin mağdurları olmuşlardır. Bu raporun nihaî hedeflerinden biri de yaşanan bu mağduriyetin gözler önüne serilmesidir.

However, during this process this situation does not eliminate the fact that a radical crosscheck must be done regarding the rooted accumulation which has been keeping the community together. Every act which is aimed to be realized in the light of the rooted accumulation is being manipulated. Status quo and global powers prevent Turkey from taking steps, inspired by historical accumulation, and carry all kinds of policies so as to disable clearing the hurdle. Necessary thing in such a situation is to meet on common grounds because, except status quo, all segments of the population became victims of the same process despite their differences. One of the ultimate goals of the report is also to reveal these unjust treatments.

“Barış”tan söz ederek, Türkler ve Kürtler arasında bir savaşın varlığını kabule zorlayan küresel güçler, bu barışın da Türkiye’nin kendi dinamikleri ile değil, bizzat uluslararası kanalların arabuluculuğu ile gerçekleşebileceğini iddia ediyorlar.

global powers force to accept existence of a war between Turks and Kurds while mentioning about “peace” and claim that peace can be accomplished not by internal dynamics of Turkey but mediation of international channels themselves.

Sizce, Türkiye'deki Türk, Kürt, Laz, Çerkez gibi farklı kökenden gelenleri bir arada tutan en önemli bağ nedir?

Genel Dağılım

What is the most important tie between those who are ethnically Turk, Kurd, Laz, Circassian, etc. in your opinion?

Ratio

DİN

RELIGION

26,7

ORTAK TARİH VE COĞRAFYA

SHARED HISTORY AND GEOGRAPHY

24,3

KARDEŞLİK DUYGUSU

SENSE OF BROTHERHOOD

23,1

MİLLİ VE KÜLTÜREL DEĞERLER

NATIONAL AND CULTURAL VALUES

10,0

TC VATANDAŞLIĞI

CITIZENSHIP OF REPUBLIC OF TURKEY

5,8

CUMHURİYET DEĞERLERİ

PRINCIPLES OF REPUBLIC

2,4

DEVLET

STATE

2,1

HUKUK VE DEMOKRASİ

LAW AND DEMOCRACY

1,9

HERHANGİ BİR BAĞ GÖRMEYEN

NO TIE

1,5

ORTAK EKONOMİ

SHARED ECONOMY

1,4

ORTAK DİL

COMMON LANGUAGE

0,6

KARİZMATİK LİDERLER

CHARISMATIC LEADERS

0,3

0,0 0,5 10,0 15,0 20,0 25,0 30,0

**Kuřlar gibi uğmasını,
balıklar gibi yüzmesini öğrendik;
ancak bu arada çok basit bir sanatı unuttuk;
kardeş olarak yaşamayı...**

Martin Luther King

